Usnesení

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Marie Žišková, JUDr. Petr Příhoda, JUDr. Roman Fiala a JUDr. Pavel Pavlík, o návrhu Českého telekomunikačního úřadu na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Českým telekomunikačním úřadem, Obvodním soudem pro Prahu 3 a Městským soudem v Praze, za účasti žalobkyně Č. T., a. s., se sídlem v Praze 3, Olšanská 5, a žalovaného Ing. R. M., ve věci žaloby o zaplacení částky 14 858 Kč, vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 21 C 231/97,

takto:

I. **Příslušný vydat rozhodnutí ve věci, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 21 C 231/97, o zaplacení částky 14 858 Kč, je soud.**

II. **Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. listopadu 1997, čj. 21 C 231/97-9, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. února 1999, čj. 16 Co 3/99-39, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 14. února 2002, čj. 21 C 231/97-52, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2002, čj. 15 Co 144/2002-60, se zrušují.**

Odůvodnění:

Podáním doručeným zvláštnímu senátu Nejvyššího správního soudu v Brně dne 14. 2. 2003 se obrátil Český telekomunikační úřad na tento soud s návrhem na rozhodnutí sporu o pravomoc podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (kompetenčního sporu), který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 3 ve věci tohoto soudu, u něhož napadla žaloba žalobkyně Č. T., a. s., proti žalovanému Ing. R. M., o částku 14 858 Kč.

Žalobním návrhem ze dne 9. 10. 1997 se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 14 858 Kč a náklady řízení. Uvedla, že provedla pro žalovaného dle jeho objednávky ze dne 18. 1. 1995 demontáž Pbú 200 16/152 a telefonního přístroje. Provedení prací a jejich převzetí žalovaný potvrdil svým podpisem na protokolu provedených prací č. M-6130/816 703/75 a na soupisu provedených prací a dodávek č. M-6130/816 703/75. Za provedené práce vyúčtovala žalovanému cenu ve výši 14 858 Kč (včetně DPH). Žalovaný však tuto částku neuhradil.

Obvodní soud pro Prahu 3 usnesením ze dne 12. 11. 1997, čj. 21 C 231/97-9, řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena

Ministerstvu dopravy a spojů ČR. V odůvodnění uvedl, že předmětem sporu je „zaplacení úhrady za výkony poskytované v souvislosti s údržbou zařízení jednotné telekomunikační sítě“ a že v dané věci jsou k rozhodování o uplatněném nároku povolány správní orgány.

K odvolání žalobkyně rozhodl usnesením ze dne 11. 2. 1998, čj. 39 Co 47/98-25, Městský soud v Praze, který usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Vycházel přitom ze závěru, že podle § 1 odst. 4 písm. f) zákona č. 110/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jsou pro účely tohoto zákona telekomunikačními výkony telekomunikační služby, zřizování, změna, obnova a údržba zařízení a že demontáž Pbú 200 16/152 a telefonního přístroje je „... telekomunikačním výkonem, ke kterému nebyl oprávněn jakýkoli subjekt, ale byl k němu oprávněn žalobce (správně žalobkyně). Jednalo se tedy o úkon podle zákona o telekomunikacích, který také stanoví, kdo rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, přičemž toto rozhodování vyjímá z pravomoci soudů“.

K dovolání žalobkyně rozhodl usnesením ze dne 3. 11. 1998, čj. 29 Cdo 1179/98-35, Nejvyšší soud ČR, který usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že odvolací soud se nezabýval námitkou dovolatelky, že „úprava zákona č. 110/1964 Sb. se týká pouze podmínek zřizování a provozování telekomunikačních zařízení, nikoli však podmínek jeho demontáže“ a že z tohoto důvodu jeho rozhodnutí „postrádá řádné odůvodnění ... a nelze je tedy v dovolacím řízení přezkoumat ...“.

Městský soud v Praze poté rozhodl usnesením ze dne 2. 2. 1999, čj. 16 Co 3/99-39, tak, že usnesení soudu prvního stupně potvrdil. S poukazem na ustanovení § 1 odst. 4 písm. f) zákona č. 110/1964 Sb. dovodil, že „pod pojem provoz je ve smyslu účelu a smyslu zákona nutno zahrnout i samotnou demontáž telekomunikačního zařízení, když z logiky věci vyplývá, že pokud zřizování ..., změna, obnova, údržba a provoz mohou provádět pouze organizace k tomu oprávněné, pouze tyto organizace mohou provádět i samotnou demontáž tohoto zařízení“. Z toho dovodil, že „demontáž pobočkové ústředny a telefonních přístrojů je telekomunikačním úkonem podléhajícím režimu zákona č. 110/1964 Sb.“.

K návrhu Ministerstva dopravy a spojů na řešení kompetenčního sporu rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 12. 2000, čj. 5 A 428/99-12, tak, že k řízení o věci je příslušný Obvodní soud pro Prahu 3. V odůvodnění rozsudku uvedl, že dosavadní zjištění nedávají dostatečný podklad pro posouzení, „zda dotyčná demontáž byla provedena jako technický úkon v rámci odpojení koncového zařízení, zda se tak stalo v souvislosti s ukončením telefonního účastenství (není ani zřejmé, kdo byl telefonním účastníkem), nebo např. naopak zda se nejednalo o demontáž již dříve odpojeného telekomunikačního zařízení (ústředny) ve vlastnictví jiné osoby než poskytovatele telefonních služeb apod.“. Uložil proto Obvodnímu soudu pro Prahu 3, aby po doplnění řízení o potřebná zjištění znovu posoudil, zda je dána pravomoc soudu či Českého telekomunikačního úřadu.

Obvodní soud pro Prahu 3 usnesením ze dne 14. 2. 2002, čj. 21 C 231/97-52, řízení zastavil (výrok I.) a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena

Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 12,60 Kč (výrok III.) a že žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 596 Kč (výrok IV.). Vycházel přitom ze závěru, že „na základě telefonní přihlášky z 8. 10. 1994 na žalovaného přešla (bez ohledu na vůli žalovaného) vedle účastenství telefonní stanice i telefonní ústředna jako vedlejší telefonní zařízení“, že „demontáž této ústředny je tedy nutné považovat za úkon při poskytování telekomunikačních služeb žalovanému v rámci smluvního vztahu založeného telefonní přihláškou“, že „tímto úkonem nebylo ukončeno účastenství žalovaného jako takové, pouze účastenství ústředny“ a že „demontáž provedl žalobce (správně žalobkyně) jako vlastník ústředny“. V souladu se závěrem Vrchního soudu v Praze proto dovodil, že „spor o zaplacení ceny za demontáž ústředny je telekomunikační věcí ve smyslu § 1 zákona č. 151/2000 Sb. a rozhodování o něm spadá tudíž do pravomoci Českého telekomunikačního úřadu“.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 5. 2002, čj. 15 Co 144/2002-60, usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Ztotožnil se s názorem soudu prvního stupně.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu správní úřad namítá, že demontáž ústředny, jako telekomunikačního zařízení, není součástí poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 5 (nyní odst. 7) zákona o telekomunikacích. Argumentuje přitom tím, že „součástí takové služby je nepochybně ve smyslu § 82 zřízení poskytování takové služby nebo ukončení poskytování takové služby, které je upraveno Všeobecnými podmínkami pro konkrétní telekomunikační službu“, že zřízení nebo ukončení poskytování této služby je však „technický úkon, který je zabezpečován z technického zařízení poskytovatele služeb (zpravidla z ústředny) a spočívá v aktivaci či deaktivaci koncového bodu, ke kterému je připojeno jakékoli koncové zařízení, které může být v majetku poskytovatele služeb, provozovatele sítí, telefonního účastníka či jiné osoby“ a že „volba koncového zařízení je vždy na smluvních stranách a není regulována zákonem o telekomunikacích“. Dále uvádí, že „cena za demontáž ústředny nesouvisí s účastnickým vztahem ve smyslu § 82 a násl. zákona o telekomunikacích, založeným smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb“ a že „předmětný spor vyplývá ze smlouvy o demontáži telekomunikačního zařízení a i posouzení, zda tato smlouva byla uzavřena či nikoli, nespadá do kompetencí správního orgánu“. Navrhuje proto, aby „Nejvyšší správní soud“ rozhodl tento kompetenční spor tak, že určí, že k vyřízení věci je příslušný Obvodní soud pro Prahu 3.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Český telekomunikační úřad v oblasti telekomunikačních služeb mj. rozhoduje spory o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývající ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb [§ 95 bod 8. písm. d) zákona o telekomunikacích].

Telekomunikační službou se podle § 2 odst. 7 uvedeného zákona, ve znění aktuálně účinném, rozumí služba, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování telekomunikačními sítěmi třetím osobám.

Předmětem řízení v této věci je však úhrada ceny, na niž vznikl žalobkyni podle žalobního tvrzení nárok v důsledku demontáže telekomunikačního zařízení. Nejde tedy o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah z odpovídající smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 a usnesení Městského soudu v Praze, která výroku, jímž byla kompetence určena, odporují.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2005

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu